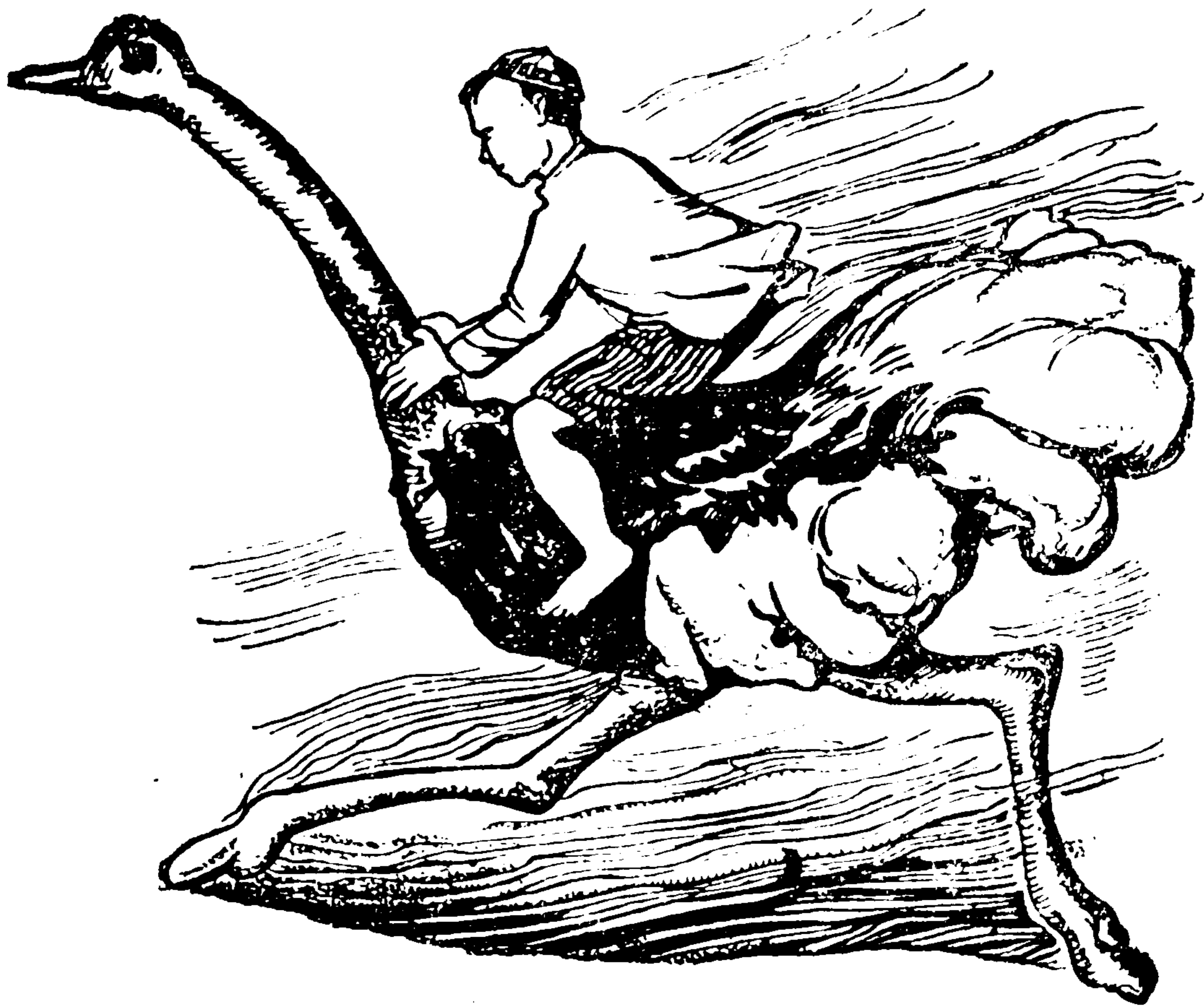

В. НАВЕРИН

Ο ΣΤΡΥΘΟΚΑΜΙΛΟΣ ΘΟΜΑΣ

ΚΡΑΤΙΚΟ ΕΚΔΟΤΙΚΟ ΤΟΜ ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΙΟΝΟΤΙΤΟΝ
1934 ΜΑΡΙΥΠΟΛΙ - 1934

В. КАВЕТТІ

СТРАУС ФОМА

ОТВ. РЕДАКТОР И. САРБЕЙ

ПЕРЕВОД П. МАНЧА

ТЕХ. РЕДАКТОР Н. ПЕТРОС

Стат. форм. 110×150 — печ. лист. 2 — 27,360 знаків. в листе

Тираж 1000 — Міськліт 1952 — Зам 4354 Маріупіль, держдрукарня.

1934 — УКРГОСНАЦМЕНИЗДАТ — 1934

18
987a

B. KΑΒΕΡΙΝ

Ο
ΣΤΡΥΘΟΚΑΜΙΛΟΣ
ΘΟΜΑΣ

5.
35

ΥΚΡΑΝΙΚΟ ΚΡΑΤΙΚΟ ΕΚΔΟΤΙΚΟ ΤΟΝ
ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΙΟΝΟΤΙΤΟΝ
ΜΑΡΙΥΠΟΛΙ
1934

Π 8.
9872

B. ΚΑΒΕΡΙΝ

Ο
ΣΤΡΥΘΟΚΑΜΙΛΟΣ
ΘΟΜΑΣ

1835 Γ.
35

ΥΚΡΑΝΙΚΟ ΚΡΑΤΙΚΟ ΕΚΔΟΤΙΚΟ ΤΟΝ
ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΙΟΝΟΤΙΤΟΝ
ΜΑΡΙΥΠΟΛΙ
1934

— Επιτράπηκε για εκτίποσι 21-X-1934—
Αριθμός βιβλίου 53 — Τυράζ 1000
Γορλίτ 1952 — Αριθμός παραγγελίας 4354

ΠΕΦΘΙΝΟΣ ΣΙΝΤΑΧΤΙΣ:

ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΙΣ (Απτα ρύσιχα)

Γ. ΣΑΡΜΠΕΙ

Π. ΜΑΝΤΖΧΑ

ΔΙΟΡΘΟΤΙΣ: **Ν. ΠΕΤΡΟΣ**

ΤΟ ΠΕΔΙ. ΠΥ ΔΕΝ ΑΓΑΠΑ ΤΑ ΘΕΡΙΑ

Για όλα φτέανε τα φλάμιγγο. Τα πόδια-τους μιάζανε με διαβίτι, ι μίτες-τους με ταμπακέρα... Το ένα απ' αφτά κιμότανε, βάζοντας το κεφάλι-τυ κάτω απτι φτερούγα-τυ, κιμότανε σα στρατιότις-φρυρός, κ' ίστερα κσίπνισε, καθάρισε το πόδι-τυ κ' έκσιζε μ' αφτό τ' αφτιά-τυ.

— Κρακ, — φόνακσε κε ίστερα όλα τα φλάμιγγο φόνακσαν «κρακ» σάμπως σ' όλο το σπίτι αμέσως χτίπισαν κε άνικσαν ι πόρτες.

Κε τα φλάμιγγο κόνισαν τις φτερούγες-τους, μα πυθενά δεν πέτακσαν, διαβίκανε λίγο μακριά στι μικρή λίμνη κε άρχισαν να πιάνουν ψάρια. Τριγιρνύσανε σοβαρά, με αξιοπρέπια κε τα πόδια-τους, πυ ήταν πολί μακριά κε λιγνά, — φενόντανε ακόμα πιο μακριά κε λιγνά, καθρεφτίζοντας τον εαφτό-τους, στο ίσιχο νερό τις μικρίς λίμνης.

Κίταζα με προσοχή τα τιμιμένα πυλιά κε έχασα τους φίλους-μου, πυ πίγενα μαζί-τους να δο την **ΑΣΚΑΝΙΑ ΝΟΒΑ**.

Αφτί ήταν διο, τον ένα τον λέγανε ΤΖΕΜΠΕΡΤΑ, τον άλλο ΚΥΛΙΚΟΒ. Ο Τζεμπερτά ήταν μακρίς, καμπυρισμένος, κατсуφιάρης, ο Κύλικοβ—χαμιλός, χορατατζής.

Καθόλου δε μιάζανε ο ένας τον άλλο. Τον Τζεμπερτά, για παράδειγμα, πολί τον αγαπύσανε στο τάμπορ, τον Κύλικοβ όχι τόσο. Ο Τζεμπερτά στι δουλιά σόπενε, ο Κύλικοβ τραγουδύσε. Μα πάλι στις τελευταίες μέρες απτιν κύρασι άρχισαν να μιάζουν ο ένας τον άλλο.

Κυτυρού, με μεγάλα μίλα στα μάγυλα σαν κινέζι, περπατύσανε στο τάμπορ κε από κάθε κενύρια άγριπνι βραδιά, γινόντανε φένετε, λίγο πιο χαμιλί στο μπόι-τυς.

Μα σχεδόν όλο το σιτάρι ήταν πια θεριζμένο, αϊφτό πια κιλύσε απτυς σολίνες τυ ελεβάτορ στα θαγόνια, το φόρτοναν πια στα θαπόρια στα πόρτα τυ Ντνιεπρ,—μπορίτε επιτέλως,—τυς έλεγα,—να αναπαφτίτε διο τρις μέρες απτο θύζμα τον τράκτορ, απτι ζέστι, απτι μιρυδιά τις λιγροίνας.

— Τί, μίπος, εγό δεν ίμυνα στο θιριοτροφίο ; —ρότισε ο Τζεμπερτά κε ίστερα σ' όλο το δρόμο μυρμούριζε, ότι νά εδó αφτός γιρίζι, αναπάθετε, όπος βλέπετε, κε τόρα ι υπολογιστές στον, πύραματικò κάμπο κάτι θα μπερδέψυνε, θα κάνυνε κανένα λάθος.

Μα εγό όλο το δρόμο τον έβριζα κε τον απόδιχνα, ότι ι υπολογιστές δε θα κάνυνε λάθος, ότι ι Ασκάνια καθόλου δε μιάζι με θιριοτροφίο, ότι στα θιριοτροφία τα θεριά κάθιντε πίσω απτα κάνκελα, μα στιν Ασκάνια μπορίς να τ' απαντίσις στυς δρόμους σαν καλός γνώριμος,

μπορίς να κυβεντιάσις με το στρυβλοκάμιλο κε το μπαι-
μπάκ μπορίς να το πιάσις απτο πόδι-τυ κε να το
καλιμερίσις.

Πολί κερó απόδιχνα ε' αφτόνα κε στον Κύλικοβ,
τυς απόδικσα επιτέλυς κε νά τόρα άκσαφνα τυς έχασα
κ' έμυνα μόνος-μυ μ' αφτά τα γελία πυλιά, πυ όλο
γυρίζανε πάνο στο νερό κε πιάνανε πσάρια κε έκσιναν
τ' αφτιά-τυς.

— Εσις, παλιάνθρωπι φτέτε για όλα, — ίπα στα
φλάμινγο, αν δε θα ίχατε τέτια λιγνά πόδια, τέτιες
γελίες μίτες, τέτιες γελίες φτερούγες, τότες δε θα έχανα
τυς φίλυς-μυ, πυ δεν ίτατυ έσο έφκολο να τυς τραδί-
κσις ε' αφτό τον περίπατο. Μα πυ πίγανε, — αριστερά
ίτε δεκσιά, πίσο ίτε εμπρός. Απαντίστε.

Τα φλάμινγο σόπεναν. Το ένα γίριζε ε' εμένα κε
άκσαφνα μάζεπσε το πόδι-τυ κάπυ στην κιλιά-τυ. Στε-
κότανε πάνο στο ένα-τυ πόδι κε με κίταζε σκεφτικά με
τα πλακοτά-τυ κόκινα μάτια.

Τότες εγó τ' αποχερέτισα κε έφιγα κε πολί κερó
περπατύσα στις μπερδεμένες στρατίτσες τυ πάρκυ τις
Ασκάνιας, γυρέδοντας τυς φίλυς-μυ. Μια φορά μυ φά-
νικε, ότι κάπυ μέσα στα δεντράκια, φάνικαν ι καμπυ-
ριαζμένες πλάτες τυ Τζεμπερτά. Έτρεκσα εκί, μα όχι
κανένας δεν ίταν, μόνο ι εδγενικί όμορφι γέρανι περ-
πατύσαν στα λιθαδάκια κε με σεβαζμό χερετύσαν ο ένας
τον άλλο.

— Τί θα κάνυμε, αφύ δεν ίνε, δεν ίνε, — ίπα
μόνος-μυ. Τίποτα δεν μπορίς να κάνις, αγαπιτέ φίλε, φέ-

νετε ότι μόνος-συ θα γιρίσις στο τμίμα.

'Αμα ίπα αφτά τα λόγια, ακύστικε σιμά ένα λα-
φρό σφίριγμα. Ίτανε τόσο κσεκάθαρo, τόσο δυνατό, αφτό
το σφίριγμα, όστε στην αρχί σκέφτικα, ότι δε σφιρίζι
άνθρωπος, μα σφιρίζι κανένα πυλί.

Μα ίτανε άνθρωπος, κε γλίγορα τον ίδα, άμα πέ-
ρασα τις πιχτές καλαμιές κε θγίκα στον ανιχτό τόπο.

'Ένα πεδί πάνo κάτο δέκα—δούδεκα χρονόν, περ-
πατύσε στι στέπι, πέρα απτι μικρί λίμνι.

Πίγενε πίσo πίσo κε σφίριζε κι' ολάκερο κοπάδι από
στρυθοκαμιλάκια έτρεχαν από πίσo-τυ. Στεκότανε λίγο
κι' αφτό μαζέβονταν αμέσος σε κυμυλιά, σκυντύσαν το
ένα τ' άλο, ανέβεναν το ένα πάνo στ' άλο. Το πεδί πί-
γενε παραπέρα κε τα στρυθοκαμιλάκια κατεβάζοντας τα
κεφάλια-τους πετύσανε πίσo-τυ.

Το πεδί θόςκιζε τα στρυθοκαμιλάκια. Ίτανε βο-
σκός για τα στρυθοκαμιλάκια.

Ανανκάστικα να περάσο ολόγισα τι μικρί λίμνι
για να πάγο σ' αφτόνα, κε όταν πίγα, τα στρυθοκαμι-
λάκια δεν πέζανε πια, το πεδί πια δε σφίριζε. Τα
στρυθοκαμιλάκια καθόντανε στο σπίτι-τους (το σπίτι-τους
ίταν πολί καλό, μα όχι μεγάλο, ος τι μέσι-μυ κε δι-
χος στέγι) κε τσιρίζανε κε ο βοσκός καθότανε πάνo στα
πόδια-τυ κε τα τάιζε με κριθαρένια κάσσα, πυ ίχε μέσα
κρομίδι.

Τόρα τον ίδα καλά.

'Ίταν χαμιλός, μάβρος, στρονκιλοπρόσοπος, με
τιμπετέικα, με μακριά μαικα, πυ έσφινκε τις πλάτες-

τυ, το κορδόνι ήταν άσκιμα δεμένο στο στίθος-τυ. Τα μαλιά-τυ ήταν μάβρα, ίσια, κε τα μίλα-τυ πλατιά, τα-τάριχα κε, αν δε θα ίχε ανεβαζμένοι μίτι, κε γαλανά μάτια, δίχος καμιά αμφιβολία θα έλεγα ότι βλέπο μπρο-στά-μυ ταταροπούλι.

Τον κερό, πυ κίταζα τυ βοσκό τον στρυθοκαμίλον, ίρτε στο νύ-μυ ο σχολικός-μυ φίλος Τακανάεθ, πυ μα-θέναμε πάνο-τυ στην τετάρτι τάξι τι διαφορά τις μον-χολικίς ράτσας απτιν εβροπαικί. Ίταν ο πιο καπάτσος σ'όλι τιν τάξι, αφτός ο Τακανάεθ, κε όταν έπρεπε να κάνυμε καθγά με τυς καντέτυς, τον αφίναμε να χτιπίσι πρότος. Ίτανε άφοβος, περίφανος κε μια φορά έβαλε στίχιμα, ότι στον κερό τυ μεγάλο διαλίματος θα μπι με τ' άλογο μέσα στι σάλα τις γιμναστικίς. Κε μπίκε. Τιν ίδια μέρα τον έβγαλαν απτο σχολió κε καμιά άλι φορά δεν τον σινάντιζα πια.

Κιτάζοντας το πεδί, πυ τάιζε τα στρυθοκαμιλάκια με κριθαρένια κάσσα, εγό, θέθεα, δεν ίκσερα, ότι στην αφοδιά κε τιν καπατσοςίνι-τυ καθόλυ δε διαφέρει απτον άφοβο σκελικό-μυ φίλο...

Φονάζοντας, κυνόντας τις φτερύγεσ-τυς, τα στρυ-θοκαμιλάκια παλικαρίσια πετύσανε στην κάσσα. Το πεδί τα φόναζε με τα ονόματά-τυς κε, όπος φεμάτανε, τα ίχε πολί αφστιρά.

— Μαρύσκα, — αφστιρά ίπε σ'ένα στο πιο μικρό, πυ ακόμα κε να περπατάι, φένετε, δεν μπορύσε, μα πάλι πίγενε εμπρός, άφοβα γιρίζοντας το λερά-τυ.
— Εσί πυ πας; Στάσυ. Πίσο. Τρίτι γλιγοράδα.

Κίταζα τα στρυθοκαμιλάκια.

— Μα γιατί τα γόνατά-τους ίνε τόσο χοντρά;

Το πεδί άρπαχζε με το χυλιάρι ένα κομά-ι κά-
σσα κε τΰφερε στι Μαρύσκα, πυ αν κε πέταχζε με τρί-
τι γλιγοράδα στιν πιο μακρινί γονιά, μα έτσι άνιγε το
στόμα-τις, έτσι τιν τραβύζε ι κάσσα, όστε φένετε το
κεφάλι-τις ίτανε έτιμο να κοπί.

— Αφτά έχυν ραχίτι, — με περιφρόνισι μυρμύρι-
ζε το πεδί.

Εγό θάβμασα.

— Νά τα καιμένα. Ραχίτι. Τί, εδó στιν Ασκάνια
μίπος ο ίλιος ίνε λίγος;

Αφύ κάθισε στα πόδια-τυ, το πεδί τάιζε τα στρυ-
θοκαμιλάκια απ'τιν παλάμι-τυ.

— Ίνε λίγος! — Ιρωνικά ίπε το πεδί.

— Εδó αδερφέ-μυ, ο ίλιος ίνε τέτιος, όστε όλι
τι μέρα μόνο κζέρις να στρανκίζις το πυκάμισό-ζυ. Κε
γι' αφτά δε φτάνι, πές-μυ σε παρακαλό; Τα χαλάσατε
με το χαιδεμα, νά τι ίνε! Σικόθικε κε ίρθε πιο σιμά-μυ.

— Εσίς από πύ ίστε; Απτο τάμπορ;

— Απτο τάμπορ.

— Αλίθια! — με χαρόμενο θαβμαζμό ίπε το πεδί.
Αλίθια ίνε, ότι στο τάμπορ ζτίλανε ακόμα ένα κατερ-
πίλερ;

Θιμίθικα, ότι κε με τα ζοστά κάμποσες μέρες
πριν ο Κύλικος διάθικε στο Κιριότερο χύτορ να παρα-
λάβη τα κενύρια τράκτορ.

Μά μόνο δεν κζέρο, — ίπα εγό, — ίταν ανάμεσα

ς' αφτά ας ίνε κ' ένα κατερπίλερ, ίτε δεν ίταν.

— Νομίζο, ότι ίταν, — μυρμούρισε γρίγορα το πεδί, — τα κατερπίλερ ίνε δυνατά, σα διαβόλι. Εγώ, αδερφέ-μου το λογάριασα. Αν κάθε μπιζόν έχι δίναμι τρισίμισι άλογα, το κατερπίλερ έχι δεκαεφτά κ' ένα έβδομο μπιζόν. Δεκαεφτά κε ένα έβδομο, — μα αφτό ίνε ένα ολάκερο κοπάδι.

Εγώ θάβμασα.

— Πός έτσι ένα έβδομο;

— Στάσυ, μα αν θα το λαγαριάσυμε πάνο στις στρυθοκάμιλυς, — ίπε χαρούμενα το πεδί, κε τα γαλανά-τυ μάτια γιάλισαν απτι χαρά. — Πάνο στις μεγάλυς, θέδεα, κι' όχι πάνο στις μικρύς. Τότε τί βγένι; Σ' ένα στρυθοκάμιλο ίνε ίσα-ίσα τρία τέταρτα τυ άλογυ. Κε το κατερπίλερ έχι δεκάκσι αλογο-δίναμες. 'Οστε, δεκαοχτό μεγάλη αφρικανική στρυθοκάμιλι. Νά πύ ίνε ι δίναμι.

Κίτακσα το πεδί κε κάτω απτο ιλιόκαμα φενόντανε, πος άναπσε το πρόσοπό-τυ. Τα μάτια-τυ γίνανε μεγάλα, εφτιχιζμένα.

— Κε τί, ίπα εγώ αδιάφορα. Στις στέπες τυ Σάλ-σκι ίδα μια μηχανί με εκατό αλογο-δίναμες. Τράκτορ «Μονάρχις.» Απτιν Αμερικί τ'όστιλαν. Αφτό, αδερφέ-μου δεν ίνε κάπιο κατερπίλερ. 'Οπος φένετε αφτό όλα τα μπιζόνια κε τυς στρυθοκάμιλύς-σας μπορί να, τυς τραβίκσι.

Το πεδί έκλισε το ένα-τυ μάτι. Μυρμούρισε, μυρμούρισε, έπεκσε τα δάχτυλά-τυ, ίστερα δάνκασε τα χίλια-τυ κ' έκλισε το άλλο-τυ μάτι. Μετρώσε με το νύ-τυ.

Ικοσιοχτόμισι μπιζόνια, ίπε με χαρά.—Τόσο πολά! Νά, να το βλέπαμε αφτό το πράμα. Μα μεγάλο ίνε αφτό, πάι σαν κάμπια ίτε έχι τροχός.

Μυ φάνικε πολί ενδιαφέρο αφτό το πεδάκι κε όλο ίθελα να μάθο, από πυ ίνε κε προς ζι, πυ δουλέβι ο πατέρας-τυ, κι' αν ζι καλά εδό, στην Ασκάνια. Μα μυ φένετε, ότι ύτε άκουε τα ροτίματά-μου. Το τράκτορ «Μονάρχης» νά τι ίθελε τόρα αφτό να μάθι.

Πολεμόντας να μάθι από μένα όλι τιν αλίθια γι' αφτί τι μεγάλι μηχανί, πυ έχι ικοσιοχτόμισι μπιζονο-δίνames, λιζμόνισε κε να σκεφτί για τα στρυθοκαμιλάκια, πυ όπος φένετε φάγανε διο φορές περισότερι κάσσα απ' ότι έπρεπε. Έθγαλε απτιν τζέπι-τυ ένα κοματάκι χαρτί κε ζογράφισε σ' αφτό το κοματάκι όλα τα ριστίματα τον τράκτορ, πυ ίκxερε,—κε το μικρό στρα-δοκαμομένο «Φόρτζον» με τα στραβά δόντια στον μπρο-στινό τροχό κε το βαρί με μια μακριά φάρα «Κατερπί-λερ», πυ μιάζι με τανκ, κε το «Ιντερνατσιονάλ» με τον καπνοδόχο απ' όπου έθγενε, δεν κxέρο γιατί, ένας πιχτός ζυρός καπνός.

Με βασάνισε με τα ροστά, πολεμόντας να μάθι όλα τα μικροπράματα για το «Μονάρχι», κε ισίχασε μόνο τότε, όταν τυ ίπα ανιχτά, ότι ίδα αφτί τι μηχανι μόνο μια φορά, κε τότε λιγάκι, κε δεν κxέρο όλι τι διαφορά-τις από τ' άλα τράκτορ.

— Καλά,—ίπα επιτέλως.—'Ινε κερός να πάγο. Γλίγορα θα γίνι ι όρα πέντε. Πότε ακόμα θα πάγο στο τάμπορ. Δε μυ λες τόρα πυ χοριζύμαστε, προς σε λένε,

— μπόρι ακόμα καμιά φορά νάρθο στην Ασκάνια να σε βρο, να κυβεντιάσουμε.

— Πέτκα Κοβαλιόβ, — ίπε το πεδί, πυ αγαπούσε τα τράκτορ.

Σκέφτικε, έπιτα ίπε:

— Απτι στρατα θα κάνετε μόνο εφτά βέρστια, μα απτο Μεγάλο ζαγόν ύτε τρία δε θα ίνε.

Κατάλαβα, ότι το Μεγάλο ζαγόν ίνε ένα κομάτι τυ πάρκυ τις Ασκάνιας.

— Μα απτο Μεγάλο ζαγόν δε γίνετε;

Το πεδί κύνισε το κεφάλι-τυ.

Ίτανε ακόμα λίγο με τα στρυθοκαμιλάκια, ίστερα τα κλίδοσε κε σταμάτισε μπροστά-μυ σιλογιζμένος.

Μα εσίς κανένα δε θα το πίτε, αν θα σας περά-
σουμε απτο Μεγάλο ζαγόν;

— Κανένα.

— Τίμιο λόγο;

— Τίμιο λόγο.

Κίτακσε ακόμα μια φορά με αγάπι - τυς τρόφιμύς-
τυς.

— Καλά. Αφύ ίνε έτσι, πάμε.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΖΑΓΟΝ

Δεν περίμενα καθόλυ, ότι ο πσιλός σανιδένιος φρά-
χτις, πυ ίταν όχι μακριά απτο σπιτάκι τον στρυθοκά-
μλον, — αφτός κε ίνε ο περίβολος τυ Μεγάλυ ζαγόν.

Φτάσαμε ως εκεί σε πέντε λεπτά και ακόμα το λιγότερο ίκονι πιγέναμε στο μάκρος τ' φράχτι, γιατί ο Πέτκας φοβερίζοντας με τ'ς φίλακες όλο δε με άφινε να περάσο.

Επιτέλους σταμάτισε.

— Εδώ,— ίπε κριφά, αν και δεν ίταν, όπος φέ-νετε, σε μισό χιλιόμετρο ότε ένας άνθρωπος,— και άκσαφ-να έτρεχε και πίδισε σε γάτα πάνω απτο φράχτι.

Εγώ πέρασα ίστερα απ' αυτόνα.

Νά λιπόν, τι ίταν αυτό το Μεγάλο ζαγόν.

Αυτό ίταν μόνο ένα μεγάλο κομάτι γι, τέτιο πλα-τί και μακρί, όστε ότε φενότανε ο αντικρινός περίβολος, και πάνω σ' αυτό τι γι περπατούσανε λάφια, ζαρκάδια, αντιλόπες, ζέβρι και άλα ζόα. Αφτά πέζανε και τρόγανε χορτάρια.

Ίμωνα πολές φορές στο Ζωολογικό κίπο και τα ζόα αφτά δεν τα ίδα για πρότι φορά. Μα πρότι φορά τα ίδα τέτια ολοφάνερα, ίσιχα, τέτια απχθί στον άνθρωπο που εστάνουντε μπροστά-τ' τον εαφτό-τους σαν ίσο μπροστά σε ίσο...

Σκεφτόμωνα γι' αφτά πιγένοντας πίσο από τον Πέτκα στο Μεγάλο ζαγόν.

Περάσαμε τι μικρί λίμνι, όπου στεκόντανε ως τα γό-νατα μέσα στο νερό τρία στολιζμένα λάφια τις Μαντζυ-ρίας και σιμά-τους ίτανε μια θυνίσια λάμα, με στενί μύρι με τ' αφτιά θαλμένα πίσο. Κριβότανε απτον ίλιο στη σκιά τον δέντρον, που ίταν ολόγισρα σ' ένα μικρό πι-γάδι.

Έφτισε στη δικί-μας τι μεριά, όταν περνύσαμε από
σιμά-τις κε ο Πέτκας τιν έβρισε πολύ.

— Τί, Πέτκα, φένετε πολύ δεν αγαπάς τα ζόα;—
ρότισα εγώ, όμα θιμίθικα, ότι με τα στρυθοκαμιλάκια
φερότανε αφστιρά.

Ο Πέτκας περιφροניתικά σίκοσε τις πλάτες-τυ.

— Μα γιατί να τα αγαπό,—ρότισε.—Αφτά όλα
ίνε αδίνατα. Πιο ίνε το πιο δυνατό θεριό; Ο ελέφαντας;
Μα πόσους ελέφαντες μπορί να τραθίκσι ένας «Μονάρ-
χισ»!

Κε φένετε πάλι θάρχιζε να κάνι τυς λογαρια-
ζμός-τυ, αν δε θα φοβερίζαμε εκίνι τιν όρα ένα κοπάδι
πολί παράκσενα πρόδατα με μεγάλες μίτες. Αφτά κιμόν-
τανε πάνο ς' ένα ψέλομα κι' όταν σιμόσαμε, σικοθίκα
νε τεμπέλικα κε φίγανε.

— Μορέ μίτι,—ίπα στον Πέτκα.

— Αφτί ίνε αντιλόπι ζαιγάκ,—μυ κσίγιζε ο
Πέτκας με σοβαρότητα,—αφτί ίνε τέτια αντιλόπι, πυ
έχι πολύ μεγάλι μίτι.

Νε αφτί ίτανε μίτι. Ίτανε μίτι για όλες τις μί-
τες. Ίτανε χοντρί τραγανί, όλι με σύφρες, σάλεβε σαν
προβοσκίδα. Κάπος δεν ίτανε εφχαριστιμένι, ίτανε ανόι-
τι κε απ' αφτί τι μίτι φενότανε, ότι όλι ι αντιλόπι
ίνε κυτί.

Ίστερα πήγαμε ακόμα λίγο κε σιναντίσαμε ένα γνυ.
Καμά φορά δε νόμιζα, ότι μπορί να ιπάρχι ένα τέ-
τιο θαβμαστό ζόο, σανι το γνυ.

Ίταν ένα μικρό γαλάζιο άλογο με μεγάλι, οοδί-

σια μύρι με κέρατα. Σας δίνω τίμιο λόγο, ότι ήτανε γαλάζιο, κε τίμιο λόγο, ίχε βοδίσια μύρι, μόνο ήτανε σιμομίτα, γενάτι κε πολύ κακί. Πολί πιο κακί απτι βοδίσια.

Όταν περνύσαμε από σιμά, άκσαφνα πίδισε κε κύνισε αμφίβολα το κεφάλι-τυ. Ίστερα πίδισε ακόμα διοτρεις φορές, κε έπιτα κατέβασε τα κέρατά-τυ, έτρεξε ίσα πάνο-μας. Δίχος καμιά αμφιβολία, αν δε θα ήταν μαζί-μυ ο Πέτκας, εγώ θα έτρεχα μ'όλα τα δυνατά-μυ απ' αυτό το κακό ζόο. Ο Πέτκας με άρπαξε απτο πυκάμισο κε με βάσταξε.

Αυτό δεν πιδάξι—φώναξε όταν το γνυ ήτανε πια δέκα θίματα μακριά απο μας κε εγώ ίδα κσεκάθαρα τα κακιομένα μάτια-τυ, όπου φιδρόνανε πιχτά άσπρα μαλιά ζαν τιν τρίχα τυ γυρυνύ.

Κε σοστά, το γνυ σταμάτισε κε δεν ίρτε πολί σιμά-μας.

Χόρεψε λιγάκι σ' έναν τόπο, ίστερα φτερνίστικε κε άκσαφνα δίχος καμιά ετία έτρεξε πίσο σ' ένα κοπάδι πρόβατα με μακριύς λεμύς, πυ πέζανε ίσιχα εκί σιμά.

— Μορέ τί καλά, πυ σταμάτισε, αλίθια;—γλίγορα ίπε ο Πέτκας. Αυτό έτσι πέξι.

Μα εμένα αυτό το πεχνίδι δε μυ φάνικε τόζο διασκεδαστικό.

Φτάσαμε ος τι μέσι τυ Μεγάλυ ζαγόν—μακριά φενόντανε πια λιγάκι ο αντικρινός περίβολος, όταν άκσαφνα, άμα κίτακσα πίσο-μυ, ίδα ένα μεγάλο αφρικανικό στρηθοκάμιλο, πυ έτρεχε πάνο-μας μ' όλι τι δυναμί-τυ.

Κυνώντας κανονικά τιν υρά-τυ, έτρεχε, στάθηκε, στις μίτες τον ποδιόν-τυ, έκανε στο τέλος ακόμα ένα τεράστιο θίμα, κε ίστερα έβαλε το κεφάλι-τυ στη μια μεριά κε ανιγόκλιε τα μάτια-τυ. Σκέφτηκε λίγο κ' έβαλε το κεφάλι-τυ στην άλι μεριά κε πάλι ανιγόκλιε τα μάτια-τυ.

Ίτανε πολί ρεθάζμιος στρυθοκάμιλος, πολί ροβαρός παρ' όλο πυ τα πόδια-τυ ήτανε ολότελα γιμνά. Ανιγόκλιε τα μάτια-τυ, κι' ο Πέτκας δίχος αμφιβολία, όσο κι' αν πολεμύζε να το κρίψει ήταν πολί χαρόμενος, πυ ο στρυθοκάμιλος έτρεχε από πίσο-τυ κέ τόρα στέκετε κε ανιγοκλίι τα μάτια-τυ.

Λιπόν τί θέλεις Θομά;—ρότιζε αφστιρά το στρυθοκάμιλο.—Τί γυρλώνις τα μάτια-συ;

Ο Θομάς στενοχοριμένα χτιπύσε τα πόδια-τυ ρ' έναν τόπο.

— Αφτός δεν ίνε απλός στρυθοκάμιλος,—ίπε ο Πέτκας, ίνε ίροας τυ εμφίλιω πολέμω. Αφτός έκλεπσε απ' ένα οφιτζέρο τυ Ντενίκιν ένα πακέτο με αναφορές κε τ'όφαγε.

— Πός τ'όφαγε;

— Μα έτσι. Εδώ στην Ασκάνια στα 1919 ήτανε ο στρατός τυ Ντενίκιν. Ένας οφιτζέρος πήγε ριμά στον περίβολο κε ήθελε να χτιπίσει τα Θομά στη ράχι. Στο μαλίκι-τυ ίχε ένα πακέτο με αναφορές. Μόλις άπλωσε το χέρι-τυ, ο Θομάς χαπ το πακέτο κε τ'όφαγε. Νά έτσι έγινε αφτό. Ο οφιτζέρος έτρεχε από πίσο-τυ ρ' όλο το ζαγόν, όλο ήθελε να τον ρκοτόσι κε να ρκίσι

τιν κιλιά-τυ. Μα δεν τον αφίσανε.

Λιγίζοντας το κεφάλι-τυ κάπυ σιμά στην υρά-το, ο ίροας τυ εμφίλιω πολέμω, όταν μιλούσαμε γι' αυτό, άρπαζε απτι ράχι-τυ τις μίγες. Το στόμα-τυ το άνιγε τόσο, σαν να ήτανε κάθε μίγα τόσο μεγάλη σαν ένα μεγάλο καθύνι.

— Μαζί-τυ ίμαστε παλιί σίντροφι—ίπε ο Πέτκας, —νά τώρα θα πάι ος τον περίβολο από πίσω-μυ.

Κε σοστά το ίπε, κσεκινίσαμε κι' ο στρυθοκάμιλος πίγε από πίσω-μας.

Σικόνοντας σοβαρά τις φτερούγες, πίγενε, σαν κορδομένι κιρία τις παλιάς μούδας με κρινολίνο, με μεγαλόπρεπο φυστάνι, με άσπρα φτερά στα πλάγια.

Τον αφίσαμε όκσο απτο φράχτι τυ Μεγάλω ζαγόν, κε ο Πέτκας, αν κε ίπε κάμποσες φορές με περιφρόνισι, ότι ι δύναμι αφτύ, τυ στρυθοκάμιλω ίνε τιποτένια, όχι περικώτερι απτα τρία τέταρτα τυ άλογυ, μα πάλι κάμποσο τον χάιδεψε στο λεμού κε έβγαλε απτιν τζέπι-τυ ένα κομάτι πσομί (όπος φένετε το πρόγεδμά-τυ), τ'όχοσε ίσια στο ανιχτό στόμα τυ Θομά.

ΠΙΡΚΑΓΙΑ ΣΤΙ ΣΤΕΠΙ

Άρχισε να σκοτνιάζι, όταν περνόντας με το καλό απτον περίβολο τυ Μεγάλω ζαγόν, ίδαμε κάτω στην κιλιάδα τα τετραγωνικά φυσκομένα απτον αέρα πανιά τον τζαντιριόν, τα πράσινα θαγονάκια κε ένα τσιλό κοντάρι, όπου

κυνιότανε ένα φανάρι. Αυτό ήταν το τάμπορ, κε το κοντάρι—ο φάρος του τάμπορ. Εδώ ζύσανε ι μηχανικά, ι αλετράδες, ι υπολογιστές, ι τιμονιέριδες τον τράκτορ κι'άλλι εργάτες του σιταρο-σοβχοζιού. Εδώ θρισκότανε ι στέρνες με τιν κάψιμι ήλι, που ήταν τριγυριζμένες με ανκαθοτό τέλι κε ανάμεσα σ' αυτές ήταν ένας στίλος, όπου κάνανε με το κάψιμο ένα κρανίο με δύο σταθροτά κόκαλα, κε πάνω σ' αυτό το κρανίο ήτανε γραμένο: «Μην καπνίζετε».

Εδώ θρισκότανε μια τεράστια μηχανή—κομπάιν, που έμιαζε με παλιό καράβι με πανιά, σαν τα καράβια, που είχαν ι θαλασινί-πιρατές.

Εδώ ήταν εκείνα τα τράκτορ, που ενδιαφέρονε τόσο πολύ το πεδί, που δεν αγαπούσε τα θεριά.

Κε λίγο παράμερα απτα τζαντίρια θρίσκονταν ι γρέντερ—μακριές κατρυφιάρικες μηχανές, που ανέγανε τους δρόμους.

Ο Πέτκας σταμάτισε.

Ορίστε-μας—ίπε ανίσιχα.

— Αυτό πάλι τί ήνε;

Κίταχια: αρίστερά απτο τάμπορ, μακριά στι στέπι φενόντανε σίνεφα καπνού, σκυρο-διάφανα, στρονκιλά, φωτιζμένα από κάτω.

— Κε τί θέλεις να πεις;—το καλαμίδι κέετε,— ήπα εγώ.

— Όχι, δεν ήνε το καλαμίδι—ο Πέτκας σ έπασε από πάνω τα μάτια-του με τιν παλάμι-του.

— Αυτό δεν ήνε καλαμίδι, εκί ακόμα δε θερίσανε.

Εκί αδερφέ-μου κέετε ο πираματικός κάμπος.

Ο πираματικός κάμπος; Θιμίθικα, πος ανισιχόντας γι' αφτόνα, ο Τζεμπερτά δεν ίθελε να πάι στην Ασκάνια κ' ίστερα σ'όλο το δρόμο μυρμυρίζε, κε εγό τον απόδιχνα, ότι τίποτα δε θα πάθι αφτί τι μέρα ο πираματικός-τυ κάμπος. Κέετε. Φένετε, ότι δεν ανισιχύσε στα κυτυρού.

Ο Πέτκας πολί κερó πια έτρεχε μ' όλι τι δίναμί-τυ προς το τάμπορ, κε εγó πίγενα όλο κε πιο γλίγορα.

Νά επιτέλυσ, τα κινιτά μαγεριά κε τα τζαντίρια τυ τάμπορ κε το γνωστό ντυςς, πυ ίτανε φτιαζμένο από κάσες, μέσα στις οπίες ίρταν απτιν Αμερικί τα κατερπίλερ—τα αγαπιμένα τράκτορ τυ Πέτκα...

Πέρασα το ντυςς: με το φος τυ φαναριού, ι άνθρωπι, ζεθγμένοι στις πέτσινες ζόνες-τυς, γίριζαν το στρον-κιλό τροχó τυ πιγαδίσιυ στίλυ, κε διο κυβάδες δεμέν με τις αλισίδες κατέβεναν ο ένας ίστερα απτον άλλο στ' βαθί πιγάδι. Ολόγισα στο πιγάδι ακυότανε μια φονί, π^ο σε κσεκύφενε. Ο τροχός, απ' όπυ πίγενε ι αλισίδα, έτρεμ^υ απτο τέντομα, κε το γέρικο άλογο τυ πιγαδιού, πυ ίχ^ε τσακιζμένα κε τα τέσερα πόδια-τυ, στεκότανε σιμά κ^ε κίταζε με θλακόδικο θαθμαζμό το στίλο, πυ σ'όλι-τυε τι ζοί καμιά φορά ακόμα μπορί να μι γίριζε με τόση γλιγοράδα.

Ι μεγάλι κάσα, όπυ χίνανε το νερό ίτανε πια σκεδόν γιομάτι, διο μικρά τράκτορ, ζεγμένα στα θαρέ-λια πυ κυβαλύσαν νερό, θρισκόντανε σιμά-τυ κε ο Κύλι-κοβ, μαλιαρός, φοβερός, με ανιχτό λερομένο κομπινεζόν, στεκότανε πάνο στο ένα καθοδιγόντας τι δουλιά.

Τον φώναξα, —εκίνος μόνο κύνισε το χέρι-τυ ..

Τον Τζεμπερτά τον έβρα μέσα στο μικρό βιγόνι, στο γραφείο του τάμπορ.

Αδύνατος κε σαν να μάθρισε λίγο, στεκότανε σιμά στο τηλέφωνο, κε ο δέχτις έτρεμε στο χέρι-τυ. Σόπενε, όταν μπήκα. Φένετε δεν τον απαντούσανε απτω σταθμό.

Αμα πέρασε λίγος κερός πάτισε λίγο το μικρό μοχλό. Πάλι δεν απαντούσανε.

Τον πάτισε ακόμα μια φορά.

Στο γραφείο ήτανε μισοσκοτίνα, μόνο μια «νιχτερί-λα» φώτιζε τα στενά κσιλοκρέβατα.

Ίσιχος, καμπυριαζόμενος στεκότανε ο Τζεμπερτά σιμά στο τηλέφωνο κε σόπενε. Κρέμασε επιτέλους το δέχτι κε γίρισε σε μένα.

— Δεν απαντύνε, ! γραμί ίνε χαλαζμένι, —ίπε με κσένι φονί.

Γ γραμί ίνε χαλαζμένι, —φένετε ! στίλι ίνε νκρεμιζμένι, —ίπε ακόμα μια φορά στον Κύλικοθ, που έτρεκσε κε ίρτε σιμά-τυ μόλις φάνίκε ο Τζεμπερτά στα σκαλοπάτια του γραφίου. —Τίποτα δεν μπορίς να κάνις, πρέπι να πάγο.

— Πύ;

— Στο Κιριότερο χύτορ.

— Γιατί;

— Για να φονάκσο τιν πιροζβεστικί κομάντα.

Ο Κύλικοθ άκσαφνα έπιασε το κεφάλι-τυ -- με τα δίο-τυ χέρια. Κύνισε το κεφάλι-τυ κ' ίστερα τι γροθιά-τυ.

— Μα με τί να πάγο—φώναξε με απελπισία.

— Κανένα αφτοκίνιτο δεν ίνε εδó, τ'άλογα δεν ίνε. με τα πόδια δε θα πας τριάντα πέντε χιλιόμετρα.

Θιμίθικα τιν άλι μέρα, ότι ο Πέτκας γίριζε κάπου σιμά. όταν κάναμε αφτί τιν κυθέντα. Πρότα τριγίριζε εδó κ' εκί κ' ίστερα σίμοσε κε στάθικε σιμά στον Τζεμπερτά. Στεκότανε μικρός, μάθρος, φορούσε στο κεφάλι-τυ τιν τιμπετέικα, τα μάτια-τυ έτσι κε τρέχανε κε όταν ο Κύλικός κσεφόνισε, ο Πέτκας τον κίτακσε ίσια στο στόμα-τυ.

Μα άκσαφνα κάπου γάθικε, κε εδó φάνικε, ότι έπρεπε να τρέκουμε στην αποθήκι για να πάρουμε τα φτιάρια απτο μαγεριό κε τα βέδρα, κ' εγó τον λιζμόνισα.

ΠΑΝΟ ΣΤΟ ΣΤΡΥΘΟΚΑΜΙΛΟ.

Μα ο Πέτκας άκουσε αφτί τιν κυθέντα με προσοχή κε τιν κάθε μια λέκσι τιν έβγαλε καλά στο νύ-τυ.

Φέβγοντας από μας, πίγε αγάλια-αγάλια στο μάκρος τον τζαντιριόν' σκεφτικός, μι δίνοντας καμιά προσοχή στην ανακατοςιά, πυ ίτανε στο τάμπορ. Έτσι πίγενε πολί κερó, κε ίστερα σταμάτισε, έβγαλε τα χέρια απτις τσέπες-τυ, πήρε ανάσα κε τ'όβαλε στα πόδια προς στο Μεγάλο ξαγόν.

Μόνο ίτανε σκοτινά, τίποτα δε φενότανε, όταν πέρασε στον περίβολο.

Ίτανε σκοτάδι κε ισιχία, μόνο τα κσιπνιμένα μα-

βροπύλια, πύτα φάνικε, ότι η κοκινάδα τις πικραγιάς
ίνε αβγί, φλιαρύσαν τις σαχλαμάρες-τους, πύ τις εόρεπσαν
από παντύ, όπου βρέθηκαν.

() Πέτκας σφίρικσε. 'Ιστερα άκυε κε πάλι σφίρικσε.
'Έτσι σφιρίζοντας κε ακύοντας πήγενε κάμποσο κερó μέ-
σα στο Μεγάλο ζαγόν.

— Θομά, — επιτέλως φόνακσε θιμομένα. Ακύστηκε
σαν απάντισι ένα θέλαζμα προβάτον, σφίριγμα βοσκόν,
χλιμίντριζμα πυλαριόν, κράκσιμο θατράχον, θόριβος μί-
λον, γάβζιγμα σκιλιόν, — τα μαδροπύλια μιμόντανε τις φο-
νές, πύ άκυσαν όλι τι μέρα.

Φένετε, όχι λιγότερο απο μισί όρα τριγίριζε ο
Πέτκας στο Μεγάλο ζαγόν. Κάποτε, κάποτε κίταζε τιν
κοκινάδα, σικονότανε ολοένα κε πιο πσιλά, — ο μισός υρα-
νός ίτανε σκεπαζμένως πια απο ακίνιτο σκυροκόκινο αν-
τικαθηρέφτιζμα τις στέπεις, πύ κεότανε, — κε άρχιζε να
γινέδι το στρυθοκάμιλο με περισσότερη προσπάθια κε
πίζμα.

Απελπίστηκε πια, πως θα τον θρι, όταν ένας με-
γάλος, απσιλός σορός φτερά με μακριά πόδια θγίκε
άκσαφνα μπροστά-του απο σκοτάδι.

Αυτός ίταν ο στρυθοκάμιλος.

Πύ χάθικες, — τον ρότιζε ο Πέτκας θιμομένα.
'Όταν σε χριάζουντε, δε φένεσε, κι' όταν δε σε χριάζουντε,
θρίσκεσε κάτω απτι μίτι.

Αναποδηγίριζε τιν τζέπι-του φκέροσε στην παλάμι-
του πείχυλα πσομιύ.

— Νά αδερφέ, άλα πια δεν έχο. 'Αμα θα φτά-

συμε, θα σε ταίσο με κρέας τις όρνιθας έπε κε πίγε α-
μά στον περίβολο, κε ο στρυθοκάμιλος πίγε από πίσω-τυ.

Έτσι φτάσανε ος τιν πορτίτσα τυ φράχτι, πυ
έβγενε ίσια στι στέπι τυ Μεγάλυ ζαγόν.

Ο Πέτκας κσετίλικσε το τέλι, πυ κλίδονε τιν πορ-
τίτσα τυ φράχτι, αντίς αμπάρα κε ο στρυθοκάμιλος
σκίδοντας το κεφάλι-τυ για να μι χτιπίσι στο σανίδι,
πυ ίταν πάνο, βγίκε στι στέπι.

— Τί αδερφέ, να το θάλουμε στα πόδια, με τρί-
τι γλιγοράδα;—ρότισε ο Πέτκας.

Ο Θομάς στεκότανε μπροστά-τυ ανιγοκλίοντας τα
μάτια-τυ κ' έγριε το κεφάλι-τυ στι μια μεριά. Αφτός,
θέθεα, δεν μπορούσε να μιλίσι, μα κι' αν μπορούσε θα
έλεγε δίχος καμιά αμφιβολία.

Καλά, αδέρφι, αφύ το θέλις, ας τρέκσυμε, με
τρίτι γλιγοράδα.

Τέτιος φενότανε.

Μα να κάτσι πάνο-τυ δεν ίταν τόσο έφκολο. Τον
έπιασε με το ένα-τυ χέρι απτο λεμό κε ο Πέτκας ανέ-
βίκε στον περίβολο.

Αγαπιτό στρυθοκαμιλάκι, τόρα θάστα—ίπε κε κά-
θισε πάνο στο στρυθοκάμιλο σαν πάνο σε άλογο.

Άφισε τα πόδια-τυ ανάμεσα στις φτερύγες κε στο
λεμό κε καθότανε σε κίνο το μέρος, πυ στο άλογο το
λένε χέτι, κε σφίριζε λιγάκι.

Ο στρυθοκάμιλος κυνιότανε κε έκανε το πρότο
βίμα...

Όλα αφτά ο Πέτκας μυ τα διγίθικε τιν άλι μύ-

ρα. Βέβαια, αφέτος τόσα πολλά δε μου ίπε, τα ίπε πιο κοντά κι' όχι τόσο καθαρά, γιατί γιόμιζε τι διίγισί-τύ με διάφορα έκείπνα λόγια για τα αφετοκίνιτα.

Γι' αφέτό, για παράδειγμα, προς έπεσε απτο στρυθοκάμιλο, ίπε μόνο λίγα, κι' αφέτά τα ίπε μετακσί άλλον. Γ' αφέτό, προς όιο-τρία χιλιόμετρα απτο κირιότερο χύτορ ο στρυθοκάμιλος άκσαφνα σταμάτισε, σα γαιδύρι, κε δεν πίγενε άλλο, — ίπε ενιγματόδικα: «Εδó το μοτόρ-μυ κοντοστάθικε κε εγó τυ έδóσα νκάζι».

Γι' αφέτό, προς όταν μπίκε στο Κιριότερο χύτορ ο στρυθοκάμιλος πάτισε πάνο σε κάτι μικρά παπάκια, πυ κιμόντανε κε πανιγirikά τ'άφαγε όλα, τα ένα ίστερα απτ' άλλο κ' έπιτα κίτακσε απτο τσακίζμένο παράθιρο στην κοοπερατίδα κ' έφαγε ίστερα απτα παπιά ένα ρεζέ τις πόρτας, πυ ίτανε πεταμένος στο τεζιάχι, ο Πέτιας πάλι ίπε λίγα:

— 'Ιστερα απτα παπιά άρχισα να τον πιγένο προς το πιροζθεστικό ντεπό κι' αφέτός πίγε πίσο, πίσο στην κοοπερατίδα. Μόλις ίθελα να τον σταματίσο, έχοσε το κεφάλι-τυ στο παράθιρο έφαγε το ρεζέ κε πίγε παραπέρα.

Γ' αφέτό, προς σιναντίσανε στο Κιριότερο χύτορ, το πεδί, πυ καθότανε- πάνο στον αφρικανικό στρυθοκάμιλο, τίποτα δεν ίπε. Γ' αφέτό άκυσα από ένα γνόριμο μηχανικό.

•Αφέτός ο μηχανικός δουλέβι στην τρίτι θάρδια κ' ι τρίτι θάρδια δουλέβι τι νίχτα. Νά, καθότανε στην κυζίνα κε έτρογε εύπα κ' ι μαγίρισα έψινε γι' αφέτόνα τιγανί-τες στη φωτιά,

Άσκαφνα άνιχσε η πόρτα κε στην κυζίνα μπήκε ο στρυθοκάμιλος. Η κυζίνα ήταν μεγάλη, μα πάλι όλος δεν μπορούσε να μπι μέσα κε η υρά-τυ έμινε όκσο.

Η μαγίρισα αναποδογίρισε το τιγάνι με τις τιγανί-τες στη φωτιά, έπεσε στο πάτομα κε φόνακσε κ' η ζύπα έκαψε στο λεμό το μηχανικό, πυ τ'άχασε κι' ανέθικε πάνω στο τραπέζι. Τότες ίδε, ότι πάνω στο στρυθοκά-μιλο, κάθετο ένα πεδάκι.

— Πύ ίνε ο ντιρέκτορας;—ρότισε το πεδάκι κε κόνισε τα πόδια-τυ απτιν ανιπομονισία.— Δόστε-μυ τον εδό, το πέμτο τάμπορ κέετε, ας στίλι τιν πιροζθεστικί κομάντα...

ΖΙΤΟ Ο ΘΟΜΑΣ

Τον κερό, πυ ο Πέτκας έτρεκσε πάνω στα τρία τέταρτα τυ άλογυ στο Κιριότερο χύτορ για να φονάκσι τιν πιροζθεστικί κομάντα, εμίσ πυ δεν κσέραμε τίποτες γι' αφτί τι δουλιά πολεμύσαμε όπος μπορούσαμε με το κακό, πυ άσκαφνα κι' ανέλπιστα ίρτε στο τάμπορ κε στυσ φίλυσ-μυ.

Διο τράχτορ κσεκινίσανε ολόγिरα απτα τζαντίρια για ν' αντικρίσι το ένα τ' άλο, οργόνοντας μια πλατιά λυρίδα, πυ να μι μπορί να τω περάσι η φωτιά, πίγενε ένα αλέτρι με τρία ινιά.

Ο Κύλικος άφοβος, μαλιαρός οδιγύσε ένα απ' αφτά τα τράχτορ κε αν κε η μηχανί πίγενε μ' όλι-τις τι γλιγοράδα, αφτός πάλι όλο τιν έθριζε με άσκιμα λόγια.

Γι' αφτόνα όλα ίτανε λίγα, όλο τυ φενότανε, ότι το τράκτορ πάι πολί αγάλια. Κε το τράκτορ έτσι κροτύζε, έτριζε, όστε φενότανε, ότι ίτανε έτιμο να χοριστί στα κομάτια-τυ.

Κ' εγό με τον Τζεμπερντά πίγαμε να γλιτόςυμε τον πираματικό κάμπο.

Αφτό δεν ίταν τόσο απλό πρόβλημα. Μάβρι στίλι από καπνό, πυ κυνιότανε, ίτανε πάνο απτι στέπι, ο αέρας τον έδιοχνε ίσια πάνο-μας κι' άμα φίγαμε απτο τάμπορ διο-τρια χιλιόμετρα, δεν μπορούσαμε να πάρυμε πια ανάσα. Κίτακσα τον Τζεμπερντά, καθότανε καμπυριαζμένος σφίνκοντας κατρυφιάρικα το στόμα-τυ. Δεν αποφάσιζα να τυ πο τί σκέφτυμε γι' αφτί τι δυλιά.

Έτσι πιγέναμε, κε ολοένα πνιγόμασταν περισσότερο, τα δάκρυα θγένανε στα μάτια, εγό μόλις βαστύσα το βίχα-μυ.

Ο πираματικός κάμπος ίτανε όχι περισσότερο από μισό χιλιόμετρο μακριά απο μας, από πάνο ίτανε το κόκινο φενκάρι δίχος αχτίδες κε όλα ίταν έτσι, όπος ίνε όταν κιτάζις με καπνιζμένο γιαλί όταν γίνετε έκλι-πσι τυ ίλιυ.

Αριστερά—φόνακσε στον τιμονιέρι ο Τζεμπερντά.

Κ' εμίς γιρίσαμε αριστερά.

Με το κατερπίλερ, πυ τραβύζε πίσο-τυ διο αλέ-τρια με τρία ινιά έπρεπε να περάσυμε τον πираματικό κάμπο, πυ ίχε στο πλάτος-τυ πάνο κάτο πέντε χιλιόμετρα, —νά τί σκέφτικε ο Τζεμπερντά.

Κε δεν έπρεπε να οργόσυμε ακαλιέργιτι γι κε κα-

λαμίδι, μα οριμαζμένα σπαρτά, πυ έπρεπε να θεριστόνε, μα εμίσ τα πατύσαμε με τι βαριά μιχάνι, τα σκεπάζαμε με το χόμα, πυ αναποδογίριζε το αλέτρι.

Εγώ ίδα, πως αριστερά γλιστρώσε παράλιλά-μας : φοτιά, μια ερχότανε τόσο σιμά στι μιχανι, πυ ο φοβιζμένος τιμονιέρις αδέκσια γίριζε το τιμόνι, μια έφεβγε στα σπαρτά, λαφριά, προσεχτικί κε κιτρινοκόκινι.

Θαρώσα, ότι μας κσεπερνάι κε ίθελα πια να το πο στον Τζεμπερτά (αφτός όλο καθότανε σιοπιλός, κατρυφιαζμένος κε ι πλάτες-τυ έγιναν γκρίζες απ τι στάχτι), μα με πρόλαβε.

— Έρχετε αριστερά, φόνακσε στον τιμονιέρι.

Κε πάλι γιρίσαμε αριστερά.

Σκυπίζοντας κάθε λεφτό τα δακριζμένα μάτια-μου, κίταζα τις κοκινοκίτρινες φιγύρες τις φοτιάς, πυ πέζανε μέσα στα σπαρτά. Καθόλου δε φενότανε τόσο φοβερί, κε γενικά δε φενόντανε ι λογιό-λογιό φοβερές ζογραφίες, για τις οπίες έγγραφε στα βιβλία-τυ ο Φένιμορ Κύπερ κ. α. πυ ίχανε γράψει για τις πιρκαγιές τον κάμπον.

Ίτανε λαφριά αφτί ι φοτιά, προσεχτικί κε απλονότανε πάνο στι γι τόσο χαμιλά, όστε αν δεν ήτανε τα στάχια, πυ άκσαφνα ανάθανε πότε-πότε, γινόντανε στάχτι κε πέφτανε, μπορούσες να τι χάσις κι' ολότελα απ' τα μάτια-συ.

Μα γι' αφτό ο υρανός ήταν τόσο χαμιλός, όστε φενότανε, ότι άμα θα σικοθίς στα πόδια-συ, θα τον φτάσις με το κεφάλι-συ. Ίτανε χαμιλός κε βαρίς ο καπνός απλονότανε ' σε τύφες σ' ένα μέρος σκυρο-κόκινος,

ς' άλλο χρίσο-μαβίς, κε το μπακιρένιο φενκάρι κρεμότανε ανάμεσα στα σύνεφα, πυ ήταν θαμένα στην κοκινάδα.

— Έρχεστε — φώναξε ο Τζεμπερτά, — αριστερά, —

'Αμα γυρίσαμε αφτί τι φορά αριστερά, ίδα πως κάμποσα κόκινα σφεράκια κιλιστίκανε απτο σιτάρι, πυ κάπνιζε κε τρέκxανε απ' τι λυρίδα, πυ τσαλαπάτιζε ι μιχανί-μας. Ίτανε σκαντζόχιρι, πυ φέβγανε απτι φωτιά.

Κε πίσο απτους σκαντζόχιρους, πιδόντας γελία έτρε-
κxε ένας ίμερος λαγός με μακριά αφτιά...

Ο Τζεμπερτά σικόθηκε, κατέβασε το καπέλο στο μέτοπό-τυ κ' ι σκιά τυ κεφαλιού κε τον μιτερόν όμον-
τυ έπεσε στ' αριστερά-μας. Στεκότανε κε κίταζε κάτο
απτα φρίδια-τυ τον κάμπο, πυ δεν κεότανε, πυ τυ όό-
σανε τόσες δυλιές, τόσες φροντίδες κε τι στέπι, σε κίνι
τι μεριά, όπου πολά ερχότανε στο νύ-τυ τα άσπρα πανιά
τον τζαντιριόν.

— Μας κxεπερνάι ολόγισρα — βραχνιαζμένα κε κυρα-
ζμένα ίπε ο Τζεμπερτά — μας κxεπερνάι, τίποτα δεν μπορίς
να τιν κάνις, δε θα φτάxουμε ύτε στι μέσι τις στέπικ
κι' αφτί θα πάι πια μακριά στι στέπι — άκxαφνα φώναξε.
Στι στέπι. Μα τί θα γίνι, αν δεν προφτάxουνε να οργό-
xουν ολόγισρα στι μπάζα τις κάφσιμικ ίλικ;

Μόνο τόρα το κατάλαβα σε πιο κίντινο βρίxκετε
το τάμπορ, κε όχι μόνο το τάμπορ, μα κι' όλι ι ολό-
γισρα στέπι.

Ι μπάζα τις κάφσιμικ ίλικ, εκίνι πυ ίτανε πέρα-
πέρα γιομάτι με στέρνεσ από νκάζι, με βαρέλια λιγροίνα,
με τενεκέδες μπενζίνα, εκίνι πυ στι μέσι ίχε το στίλο

κε πάνω στο στίλο το κρανίο με τα' δύο σταβρομένα
κόκαλα κε κάτω απτα κόκαλα τιν επιγραφή: «Μιν κα-
πνίζετε,—αφτί ι μπάζα ήταν ανάμεσα στο τάμπορ κε
στον πираματικό κάμπο. Κε αν περάσι ι φωτιά στι στέπι.

'Αχσαφνα δύο γαλάζιες αχτίδες πέσανε στο σκοτά-
δι σ' εκίνι τι μεριά, όπου περνύσε ο δρόμος, πυ ενόνι
το Κιριότερο χύτορ κε το τάμπορ.

Αχύστηκε ένα κυδούνιζμα, το θύιζμα τις σιρίνας.

Αυτό ήτανε απελπιστικό δυνατό θύιζμα, μα εκίνι
τι στιγμί μας φάνικε καλύτερο από κάθε τραγούδι.

Στάςυ!—φώνακσε ο Τζεμπερτά στον τιμονιέρι.

Κε σταματίσαμε. Το θύιζμα ακυότανε όλο κε πιο
σιμά, όλο κε πιο δυνατά χτιπύσε ι καμπάνα κ'ι γαλά-
ζιες θιμονιές απτα φότα τυ αφτοκίνιτυ απλονόντανε σε
μας σαν μακριά φιλικά χέρια. Κε νά τέλος μια μεγάλι
κόκινι μηχανί φάνικε απτο γίριζμα τυ δρόμου. Ι πιρο-
ζθέστες με πλατιά θρακιά από χοντρόπανο ερχόντανε
όρθι κε ι μπακιρένιες κάσκες-τυς γιάλιζαν στο φος, πυ
έπεφτε πίσο-τυς απ'τα αναμένα οαθλιά. Ο ένας γίριζε
το χερούλι τις σιρίνας, ο άλλος χτιπύσε τιν καμπανίτσα
κε ο τρίτος, ένας μικρός μουστακάς, φισύσε τιν τρομπέτα.
'Ετσι με θύιζμα, με κρότο, κε κυδούνιζμα ι μηχανί με
μεγάλι γλιγοράδα πέρασε ολόγिरα το τράκτορ-μας κε
σταμάτισε, κε, άχσαφνα όλι ι πιροζθέστες αμέσος κατε-
θίκανε κε τρέκσανε σε μας.

Το προί, λερομένι, καπνιζμένι καθόμασταν κάτω
απτιν τέντα στο μαγεριό κε πίναμε τζάι με το μέλι.
Ι φωτιά δεν πίρακσε ύτε το τάμπορ, ύτε τι μπάζα τις

κάφσιμις ίλις, μα ο πειραματικός κάμπος κείκε κατά τρία τέταρτα, κε το ένα τέταρτο μπορέσαμε να το γλιτώσουμε. Πίναμε πολί κερó κε σοπέναμε. Όλι ίμασταν εδό, κε ο Πέτκας, το πεδί, πυ δεν αγαπούσε τα θεριά. Κε ο στρυθοκάμιλος θρισκότανε δίπλα-μας, δεμένος απτο πόδι στο κινιτό μαγεριό κι' ανιγόκλιε τα μάτια-τυ.

Εγó πρότος τέλιοςα το τζάι-μυ κ' έδοσα τιν τζά-σκα στο γίτονά-μυ.

Λιπόν τί, Πέτκα;—ίπα εγó, έλεγεσ, ότι τα θεριά καθόλυ δεν ακσίζυν, ότι αφτά ίνε πολί αδίνατα. Μα κί-τακσε, αν δε θα ίτανε ο Θομάς-συ, όπος φένετε, όλι ιςτέπι θα κεότανε απτιν Ασχάνια ος τιν Αζοφικί θάλασα.

Όλι κίτακσαν το στρυθοκάμιλο. Αφτός σίκοσε το ένα-τυ πόδι, έβαλε κάτο το άλο, έγριε το κεφάλι σι μια μεριά κι' ανιγόκλιε, ανιγόκλιε τα μάτια-τυ.

— Νε—ίπε ο Πέτκας κε έχισε το τζάι-τυ στον πίλινο κεσέ τις σύπας. Έβαλε εκί κοματάκια πσομί, κρο-μίδι, κε έχοσε το πινάκι κάτο απτι μίτι τυ στρυθοκά-μιλυ, τον χτίπισε χαιδεφτικά στο λεμό κε κάθισε στον τόπο-τυ. Νέ επανάλαθε, —μα αφτό έτσι έτιχε να μιν ίνε όλα τ' αφτοκίνιτα. Αν θρισκότανε στο τάμπορ κανένα παραπεταμένο «Φορτ»...

Ο Πέτιας άκσαφνα σταμάτισε κε μισοσφάλικσε το ένα-τυ μάτι. Κάτι μυρμούρισε, σάλεπσε τα δάχτιλά-τυ, ίστερα δάνκασε τα χίλια-τυ κε μισοσφάλικσε το άλο-τυ μάτι. Λογάριαζε με το νύ-τυ.

— Αν στο «Φορτ», ασ πύμε, ίνε δοδεκάμισι δίνα-μες, κε στο στρυθοκάμιλο,—μονο τρία τέταρτα τυ άλο-

γυ, για λογάριαισε πόες φορές γλιγορότερα θα έφταναι
στο Κιριότερο χύτορ. Δεκάκι φορές κ'ένά όγδοο...

— Νά, ίτες πρέματα—ίπα εγώ. 'Αλο ίνε ι γλι-
γοράδα, κι' άλο ι δίναμι. Κε στο λογαριαζμό ίτες πρέ-
ματα. Δεκάκι κε διο τρίτα.

ΛΕΚΣΙΛΟΓΙΟ

Α

- 'Αγριπνος — бессонный.
Αξιοπρέπια, ι — достоинство.
Αλετράς, ο — плугатарь.
Απάντιςι, ι — ответ.
Αμπάρα, ι — застава.
Αμφιβολία, ι — сомнение.
Αποθήκι, ι — кладовая, склад.
Απελπισία, ι — отчаяние.
Απλός — простой.
Απλόνο — растилать, растягивать.
Ανανκάζο — принуждать.
Ανάβο — зажигать.
Αναφορά, ι — отношение, донесение.
Αναποδογίριζο — опрокидывать.
Αντικρινός — противоположный.
Αφστρά — строго.
Αχτίδα, ι — луч.
'Αχσαφνα — вдруг, внезапно.

Β

- Βαπόρι, το — пароход.
Βάρδια, ι — смена,
Βέβεα — конечно.

Γ

- Γαλανός — голубой.
Γελίος — смешной.
Γίτονας, ο — сосед.
Γλιγοράδα, ι — скорость.
Γραφίο, το — контор, канцелярия,
бюро.

Δ

- Δανκάνο — кусать.
Διαβίτις, ο — циркуль.
Διασκεδαστικός — забавный.
Διάλιμα, το — перемена.
Διάφορος — равный.

- Διίγισι, ι — рассказ.
Δρόμος, ο — дорога, улица, путь
ход.

Ε

- 'Επιτα — потом, затем.
Επιτέλος — конец.
Εφτιχιζμένος — счастливый.
Ενδιαφέρι — интересуется.
Εμφίλιος — гражданский.
'Εκσιπνος — умный.
'Ετιχε — случилось, пришло.

Ζ

- Ζογραφίζο — рисовать.
Ζοο, το — животное.
Ζαρχάδι, το — лань.

Θ

- Θερίο, το — зверь.
Θηριοτροφίο, το — зверинец.
Θιμόμε — помнить.
Θιμομένος — сердитый.
Θιμονιά, ι — сноп.

Ι

- Ιπολογιστής, ο — учетчик.

Κ

- Καθρεφτίζο — отражать.
Καμπυριαζμένος — сутулый.
Κατсуφιάρис — мрачный.
Κάμπος, ο — поле.
Κορδόνι, το — шнурок.
Καθόλου — ни как, совсем.
Κυτός — дурной.
Κρίβο — прятать, скрывать.
Κεκινό — двигаться.
Κάφσιμι ίλι, ι — горячее.
Κρανίο, το — череп.
Κράκισο, το — кваканье.

Κυδώνιζμα, το — вон колокольчика.
Κυβεντιάζο — разговаривать, бесе-
довать.

Λ

Λιβαδάκι, το — лужайка.
Λεμός, ο — шея.
Λογαριάζο — считать, высчитывать.
Λάφι, το — олень.
Λερωμένος — грязный.

Μ

Μικρή λίμνη, ι — пруд.
Μίλα, τα — скулы, яблоки.
Μπερδέβο — путать.
Μύρι, ι — морда.
Μόλις — как только, едва, еле.
Μιμούμε — подражать.
Μαβίς — синий.
Μουσταχάς, ο — усач.

Ο

Ολοφάνερος — ясный.
Ολότελα — совершенно, совсем.

Π

Παραπεταμένος — завалиющийся, за-
брошенный.
Παραματικός — опытный.
Περίπατος, ο — прогулка.
Περίφανος — гордый.
Περιφρόνισι, ι — презрение.
Παραλαβένο — принимать.
Πολεμώντας — стараясь, борясь,
воюя.
Περίβολος, ο — ограда.
Παράξενος — странный.
Προβασχίδα, ι — хобот.
Πιδό — прыгать, скакать.
Πεχνίδι, το — игра.
Πирκαγιά, ι — пожар.
Πιροξβετικός — пожарный.
Πανηγυρικός — торжественный.

Ρ

Ρεζές, ο — петля (дверная, оконная).

Σ

Στιγμή, ι — минута, момент.
Σφεράκι, το — шарик.
Σολίνας, ο — труба.
Στροβοχάμιλος, ο — страус.
Σκέφτομε — думать.
Στέγι, ι — крыша.
Σιλογιζμένος, ο — задумчивый.
Στολιζμένος — нарядный, украшен-
ный.
Σκύρος — темный (о цветах).
Στίλος, ο — столб.
Σκίβο — нагинаться.
Σκουπίζο — вытирать, заметать.

Τ

Τζαντίρι, το — палатка.
Τιμονιέρις, ο — рулевой.
Τεράστιος — огромный.
Τέντομα, το — напряжение.
Τιμόνι, το — руль.

Υ

Υρά, ι — хвост.

Φ

Φράχτις, ο — забор.
Φτάνο — доставать, нагонять, при-
бывать.
Φάρος, ο — маяк.
Φροντίδα, ι — забота.

Χ

Χαιδέβο — ласкать.
Χέτι, ι — грива.
Χонτρόπανο, το — брезент.
Χερούλι, το — ручка.

ТИМІ—25К.
ЦЕНА—25К.

Д 8
9872
570

